

I skyrius

Tą vyrą – aukštą, tamsiais susitaršiusiais plaukais, – vėlai naktį grįžusi namo po Elenos surengto mergvakario ji randa stovintį laiptų viršuje.

Suspigusi atsitraukia atbula.

– Kas per... – ištaria. – Kas tu toks?

Jis atsidūsta.

– Gerai pašėliojot?

Iki vyro, stovinčio viršuje, blankiai apšviestoje laiptų aikštelėje, veda kilimu iškloti laiptai. Negali būti, kad tai ne jos butas. Tikrai jos, duris juk savo raktu atrakino. Gal ir išgėrė, bet tikrai neprisiliubė tiek, kad netyčia įsilaužtų į svetimus namus. Ji žengia dar žingsnelį atbula ir ima apgraibomis ieškoti šviesos jungiklio, nenuleisdama akių nuo nepažįstamojo.

Štai jis. Staiga prašviesėjus viskas aplink atrodo pažįstama: kampas, kuriuo į viršų kyla laiptai, kreminis sienų atspalvis, net pirštais juntamas jungiklis, kuris akimirką pasispyrioja ir tada *spragt*. Viskas pažįstama, išskyrus tą vyrą.

– Loren, – kreipiasi šis. – Nagi, lipk viršun, užplikysiu arbatos.

Jis žino jos vardą. Gal čia?.. Ne, aną vyruką buvo parsivedusi namo prieš kelis mėnesius ir jis buvo šviesiaplaukis, barzdotas. Čia tikrai ne jis. Vagis? Iš kur vagis gali žinoti jos vardą?

– Jei tuoj pat išeisi, – ima derėtis ji, – nesikreipsiu į policiją.

Dar ir kaip kreipsis. Tiesia ranką, bandydama pasukti buto durų rankeną už nugaros, grabinėdama užtrunka gana ilgai, bet akių nuo jo jau tikrai nenuleis. Ypač kai, Dieve brangus, jis lipa žemyn. Ji atbula išpuola iš buto į koridorių, atsargiai traukiasi laukujų durų link, pagraibo jų rankeną ir atidariusi duris pajunta už savęs tirštą vasaros orą. Dabar ji lauke, padrikame lietuje, bet vis dar jį mato.

Jis nusileidžia apačion į koridorių ir tarpdury išdygsta jo kontūras, iš nugaros apšviestas ryškios šviesos.

– Loren... – Tas vyras vėl su ja šneka. – Ką čia išdarinėji?

– Skambinu policijai, – sako ji, ieškodama rankinėje telefono ir meldama, kad tik nebūtų išsikrovęs.

Kišenėje, kurioje paprastai jį laiko, randa mažytį kaktusą dažais išmargintame vazonėlyje – šiandien buvo rankdarbių pamokoj. Telefonas giliau po juo. Ekranas nušvinta, tenka dar kiek pasirausti, bet pagaliau jį sugriebia ir ištraukia.

O ištraukusi pamato ekrano nuotrauką.

O ekrano nuotraukoje – ji, paplūdimyje apsikabinusi vyrą, kuris dabar stovi tarpdury.

Baterijos liko du procentai. Va, jau vienas. Ten jis. Ji visiškai tikra. Ir ji šalia jo.

Kita ranka sugriebia kaktusą, pasirengusi bet kurią akimirką jį sviesti.

– Nė nebandyk judėti.

– Gerai, – sako jis. – Nusiramink, liksiu čia.

Keli žingsniai, ir jis lauke, basas. Ji dar pasitikrina: žvilgt į veidą šviečiančiame ekrane, žvilgt į veidą priešais. Jis vilki pillkus marškinėlius ir jaukiai atrodančias languotas kelnes. Ne, ne kelnės, o pižama.

– Dabar taip, – ištaria ji. – Paėjėk dar truputį į priekį.

Jis taip ir padaro – atsidūsta ir basas žengia dar kokį pus-tuzinį žingsnių ant šaligatvio. Atsiranda erdvės, dabar ji gali jį apeiti ir patekti prie laukujų durų, praslinkusi pro žaliužėmis užtamsintus buto pirmame aukšte langus.

– Lik, kur stovi, – įspėja ji, apeidama jį ratu, ir nė akimirksniui neatsukdama jam nugaros.

Jis grįžtelėjęs žiūri, ką ji daro. Loren peržengia slenkstį ir dabar stovi koridoriuje, išklotame plytelėmis, dar surizikuoja apsižvalgyti, kad būtų visiškai tikra: vienoje pusėje Tobio ir Miriam buto durys uždarytos, jos pačios buto durys už nugaros praviros, už jų – pažįstami laiptai. Namas tikrai tas.

– Loren... – Jis vėl su ja šneka.

Ji apsisuka ir ima spiegti, jis sustoja; juk liepė jam nejudėti, o jis nepakluso! Užtrenkusi laukujes duris jam prieš nosį, ji greitai įbėga į savo butą ir užsirakina.

– Loren, – girdi jį lauke.

Kilsteli telefoną – vis dėlto paskambins policijai. Tačiau ekranas, kuriame tikrai jo veidas, vos nušvitęs užgęsta. Išsikrovė.

Ot šūdas.

– Loren, – girdi klebenant laukujes duris. – Liaukis.

Ji užbėga laiptais į viršų, perbėga laiptų aikštelę ir ima paniškai raustis virtuvėje, ieškodama įkroviklio. Būtinai reikia kam nors paskambinti, kad ir Tobiui iš buto apačioje. Išgirsta žingsnius – tas vyras lipa viršun, kažkokiu būdu atsidūręs jos bute. Jis jos bute.

Apsisukusi ji ryžtingai žengia iš virtuvės.

– Dink iš čia, po velnių! – rėkia laiptų aikštelės pusėn.

Kaktusas sugniaužtas rankoje. Ji pasiruošusi. Jei jis prieis dar arčiau, tikrai svies.

– Viskas gerai, nusiramink, – sako vyras. Jis jau laiptų aikštelėje. – Atnešiu tau stiklinę vandens.

Jis eina prie jos, ir ji tai padaro – meta kaktusą; deja, šis nuskrieja plačiu lanku ir jį aplenkia, atsitrenkia į sieną ir atšokęs nurieda iki laiptų – *bum bum*, tada kiek greičiau – laiptais žemyn, *bum bum bum* tylią naktį, ir sustoja atsitrenkęs į duris apačioje.

– Kas tau darosi? – klausia jis.

Jo rankoje raktai. Tai va kaip įėjo – pavogė jos atsarginius raktus. Dabar viskas aišku. Gal ir jos kompiuteriu naudojosi – per nuotolį prisijungė prie jos telefono ir todėl ekrane jo nuotrauka? Ar taip išvis įmanoma?

– Dėl Dievo meilės, – sako jis. – Eik, atsisėsk. Būk gera.

Jis išjungia šviesą virš laiptų ir įjungia ją dideliame laiptų aikštelės stačiakampyje, iš kurio gali patekti į visus kambarius. Didelėje pilkoje laiptų aikštelėje, per kurią ji kiekvieną dieną eina gal dešimt kartų.

Kuri dabar kažin kodėl mėlyna.

Ir dar išklota kilimu. Ji nepamena, kad čia kada būtų buvęs kilimas. Iš kur jis atsirado?

Bet nėra kada geriau išžiūrėti – tas vyras eina prie jos. Ji atbula žengia svetainės durų link kilimu, kurio storumas ir minkštumas justai net pro batus. Pagalvoja, kad stovės tiesiai virš Tobio ir Miriam miegamojo, taigi, jei réktų, jie ją išgirs. Tik kambarys net tamsoje atrodo kažkoks kitoks.

Ji paieško jungiklio. *Spragt.*

Šviesoje nepažįstamų daiktų dar padaugėja. Sofa tamsiai ruda, nors kai šįryt išėjo iš namų, tikrai buvo žalia. Laikrodyje ant sienos vietoj įprastų skaitmenų – romėniški; pasirodo,

tuos romėniškus skaitmenis VII, XIII, VVI ne taip jau lengva perprasti. Ji prisimerkia, kad jie nesilietų akyse. Ant lentynos – senoji vaza, tikrai šitoje pamerktos tulpės, nėra kreivai pakabinoto plakato su pelėda. Knygos arba ne jos, arba ne taip sudėtos, vietoj užuolaidų – žaliuzės. Dauguma nuotraukų ne jos, ypač viena iš jų negali būti jos. Tikrai negali. Nes tai vestuvių nuotrauka, o joje – ji prieina arčiau ir nosimi beveik paliečia stiklą – ji. Su tuo vyru.

Vyru, kuris atsekė paskui ją į svetainę. Sutuoktinis.

Ji atsisuka į jį, jis laiko atkišęs stiklinę su vandeniu. Akimirka padelsusi ji paima ją ir pirmąkart pastebi ant savo piršto žiedą.

Paima stiklinę dešine ranka, o kairę ištiesia priešais save, apsuksa delnu į viršų, o kai sugniaužia į kumštį, nykščio galu vis dar apčiuopia žiedą.

– Eikš, – pakviečia sutuoktinis. – Prisėsk. Atsigerk.

Loren atsisėda. Nors sofos spalva kita, forma nepakitusi. Ir išsėdėta lygiai taip pat.

Sutuoktinis irgi prisėda, tik ant fotelio; iš pradžių ji nemato, ar jis taip pat mūvi vestuvinį žiedą, bet tada jis pasilenkia į priekį – ir štai ant jo piršto žvilgantis žiedas. Jis žiūri į ją, o ji žiūri į jį.

Loren svarsto, kad turbūt yra labai girta, todėl gali būti, jog nepastebėjo kažko akivaizdaus. Vyras, kurio ji niekada nėra sutikusi, padavė jai atsigerti; galbūt ji tikrai už jo iškėjus, o tai veikiausiai turėtų versti ją elgtis atsargiau, o ne neapdairiai.

– Aš... tuoj, – prabyla ji, aiškiai tardama kiekvieną skiemenį, kurių atrodo daugiau nei įprasta.

– Gerai.

Tarkim, jam priklauso čia būti, bet kodėl tada jis ne lovoj?
– Kodėl tu ne lovoj?
– Buvau lovoj, – sako jis atsidusęs. – Bet grįžusi tu tikrai nesliūkinai patyliukais.
– Nes nežinojai, kad tu čia!
– Kaip tai nežinojai? – klausia jis nustebęs. – Klausyk, nesvarbu, dabar atsigerk, išlįsk iš tos suknelės ir paguldykim tave miegot. Atsegti užtrauktuką?
– Ne! – išrėkia ji ir pagriebusi pagalvėlę ją apsikabina.
Kas per velnias? Regi jį pirmą kartą, o jis tikisi, kad nusi-rengs jam matant?
– Gerai, gerai... Nepanikuok. Ššš... Ramiai, atsigerk. – Jis atrodo pavargęs, putlūs skruostai paraudę. – Gerai?
– Gerai, – atsako ji ir po akimirkos priduria: – Miegosiu čia. Žinai... Kad netrukdyčiau tau ilsėtis. Gali eiti.
– Gal nori miegoti svečių kambary? Nukraustysiu lovą...
– Ne, ne, – atsisako ji. – Bus gerai ir čia.
– Gerai. – Ir vėl tas „gerai“. – Atnešiu tavo pižamą. Ir antklodę. Dėl atsargumo ji lieka stovėti, kol jis suvaikšto pirmyn atgal. Atnešta pižama tikrai jos – senas komplektas, kurį pirko vienoje tų didelių „Sainsbury’s“ parduotuvių, su troliais Mumiais, bet antklodė – dar vienas naujas daiktas; lyg pasiūta iš tamsiai ir šviesiai mėlynų kvadratinių skiaučių, bet iš tiesų tai tik įspaus tas raštas. Antklodė jai nepatinka.
– Žinau, žinau, bet tik pagalvok, – sako jis. – Jei tau netyčia pasidarytų bloga, pagaliau turėtum dingstį jos atsikratyti.
Kažkokia nesąmonė. „Pagaliau“? Bet visko tiek daug ir tokia painiava, kad ji neturi jėgų ginčytis. Kambaryje girdėti tylus gaudesys.

– Gerai, – sako ji, lyg apsikeisdama su juo tuo „gerai“ ir atodūsiais.

Galbūt taip ir atrodo santuoka? Iš kur jai žinoti? Juk ši jai – pirmoji.

Sutuoktinis įjungia stacionarią lempą ir užgesina šviestuvą palubėje.

– Gerai jautiesi? – pasiteirauja. – Gal nori skrebučio?

– Valgiau skrudintų bulvyčių. – Ji vis dar jaučia jų skonį burnoje. – Ir vištienos.

Šiaip jau ji vegetarė, bet tik ne tada, kai prisigeria.

– Gerai. – Dar vienas „gerai“. – Nepamiršk gerti vandens, – vėl paragina jis, prieš uždarydamas duris.

Ji girdi, kad jis virtuvėje, tada miegamajame, o paskui nebegirdi nieko.

Ir kas toliau?

Priėjusi prie durų ji minutėlę klausosi. Nei laiptų aikštelėje, nei kitur bute jokio garso. Velkasi pižamą neskubėdama, lyg persirengdama mokyklos rūbinėje: pirmiausia šortai ant kelnaičių, paskui suknelė per galvą, tada pižamos viršus ant liemenėlės ir galiausiai liemenėlė; atsega, ištraukia vieną ranką, paskui kitą ir pergalingai išsilaisvina iš rankovės, bet neišlaiko pusiausvyros ir klesteli ant sofos; išsikrovęs telefonas nuslysta nuo pagalvėlių ir nukrenta ant grindų.

Ji sustingsta ir laukia, ar pasirodys sutuoktinis. Ne, negrižta.

Girdi lyg kokį gurgždesį. Pagrindiniu keliu pravažiavo sunkvežimis arba autobusas.

Na, dabar bent jau sėdi.

Vėl pravažiuoja automobilis. O gal traukinys? Garsas tolimas. Nors turbūt traukiniui per vėlu. Galbūt viskas tik jos vaizduotėje, kaip ir sutuoktinis?

Nes jei jis – ne jos vaizduotės vaisius, tai ji dabar namie su nepažįstamu vyru. Pasiremia į sofą ir svirduliuodama vėl atsisoja. Nutykina prie stalo kampe, pakelia kėdę ir labai iš lėto neša ją prie durų. Niekada nebandė, bet matė daugybėje filmų: įspraudi kėdę po rankena, ir durys nebeatsidaro, viskas papras-ta! Pastato kėdę ant grindų ir pamėgina pakišti po rankena. Prireikia kelių bandymų, bet galiausiai kėdė vietoje, nužvelgusi ją ji atsisėda pamąstyti, ką daryti toliau, ir užmiega.

2 skyrius

Pabudusi supranta, kad nebėra tokia girta, bet savijauta daug prastesnė.

Kambaryje šviesu, pro kampu pasvirusias langinių lentjuos-tes prasiskverbianti šilta šviesa nudažė jį geltonai.

Atsistoja. Lyg ir nieko. Apsidairo. Kėdė, kuria vakar naktį užsibarikadavo, guli ant šono, kad ir kaip žiūrėtum, niekaip neblokuodama įėjimo, durys praviros ir girdėti bute sklindan-tys garsai: žingsniai, barškėjimas.

Sutuoktinis.

Nors savijauta tikrai ne per geriausia, ji pakelia išsikrovusį telefoną, pastato apvirtusią kėdę ir iškiša galvą pro duris. Gar-sai sklinda iš virtuvės.

Pirštų galiukais nutipena koridoriumi į vonios kambarį ir užsirakina. Negali apsispręsti, ar pirmiausia ištuštinti šlapimo pūslę, ar išsivemti; nusprendžia pradėti nuo antrojo džiaugs-mo ir pasilenkusi virš klozeto atsikrato išgertuvių pasekmių.

Galvos skausmas iškart praeina, nebepykina, mintys palai-mingai praskaidrėja; deja, ji žino, kad tai truks ne ilgiau kaip dvidešimt minučių, kol kūnas susipras, jog sunkumai dar ne praeity. Stovėdama prie praustuvo ji vandeniu skalauja burną, išspjauna, vėl semia ir šį kartą atsigeria. Taip norėtų išsivalyti dantis, bet nė vienas ant praustuvo kampe pastatytų dviejų

dantų šepetėlių – vienas geltonas, kitas žalias – neatrodo pažįstamas. Bus gerai ir dantų pasta ant piršto.

Šitaip prisigėrusi jau seniai nebuvo.

– Loren! – išgirsta sutuoktinį visai čia pat, už durų.

– Taip... – atsišaukia ji. – Minutėlę.

– Einu ruošti pusryčių.

Ji spokso į duris laukdama, kada išgirs tolstančius žingsnius, tada nusiprausia veidą, pašalindama paskutinius naktinio pasiblizginimo ir blakstienų tušo likučius. Nusivelka pižamą, rankšluostėliu nusišluosto veidą, pečius, po krūtimis, pažastis. Po dušu nusiprausti galės ir vėliau, kai išsiaiškins padėtį.

Drabužiai, kuriuos vilkėjo praėjusią naktį, skalbinių krepšyje. Turbūt jis buvo užėjęs į svetainę, kol ji miegojo, ir juos surinko. Suknelę galima valyti tik cheminiu būdu ir skalbinių krepšyje jai tikrai ne vieta, bet po ja randa vakarykštę liemenėlę ir vyriškus marškinius, trumpikes, pilką džemperį – savąjį džemperį, taip pat timpes, kurių akyse nėra regėjusi. Užsisega liemenėlę, užsivelka džemperį, pižamos kelnes pakeičia timpėmis ir nužiūri save veidrodyje.

Gal kiek pasimaskuot? Pasidažyt tušu? Ne. Ne į pasimatymą gi eina, dabar jai reikia išsiaiškinti, ką tas vyras veikia jos namuose. Ji švari – ar bent apyšvarė, – ir kol kas to gana.

Atrakina vonios kambario duris.

Sutuoktinis (megztukas, kelnės) – virtuvėje, kurios sienos ne geltonos, kaip ji prisimena, o tokios pat mėlynos kaip laiptų aikštelėje. Skrudintuvas (tas pats), kavos aparatas (naujas), prie sienos prišlietas mažytis staliukas su dviem taburetėmis (nauji). Ant viryklės kažkas kepa.

– Tik pamanykit, ji gyva, – sutinka ją sutuoktinis, jai įėjus į virtuvę. – Prašau, – paduoda puodelį su kava ir grįžta prie aparato, ketindamas išsivirti sau. – Šoninė beveik iškepė.

– Aš vegetarė, – neryžtingai išlemena ji.

– Apkasuose ateistų nebūna, – atšauna jis.

Ji mato įkroviklį prie sienos, jo kilpa susisukęs laidas guli ant mažojo staliuko. Loren atsisėda ant tolimesnės taburetės ir įjungia telefoną krautis. Jis „sukonstruoja“ sumuštinį ir padeida priešais ją ant stalo.

Jei būtų žmogžudys, būtų galėjęs ją nudobti jau praėjusią naktį; laukti iki ryto ir nunuodyti ją sumuštinium su šonine – labai jau ilgas būdas, ketinant jos atsikratyti. Ji atsikanda sumuštinio; skanus, tikrai labai skanus: kraštuose apskrudęs, sūrus, minkštutėlis, duona šviežia, justu rudojo padažo skonis. Kiaulienos ji atsisakė dar iki tapdama vegetare; kartą išgirdo, kad kiaulės tokios pat protingos kaip trejų metų vaikas, o tą dieną kaip tik turėjo eiti į savo sūnėno Kalebo trečiajį gimtadienį, tada viskas ir prasidėjo. Bet jei dabar išmestų sumuštinį, kiaulės juk neišgelbėtų. Po ketvirto ar penkto kąsnio pasijunta šiek tiek geriau.

– Atrodo, geras buvo vakarėlis, – pradeda pokalbį sutuoktinis, priešais ją įsitaisęs su sumuštinium.

Taip, tikrai labai gerai praleido laiką. Loren pamena, kaip margino kaktusų vazonėlius tose mažytėse dirbtuvėse, jos šiek tiek išgėrė laukdamos, kol dažai išdžius, tada – soti vakarėnė ir karaokė, vėliau kokteilių baras, šokiai ir vėl kokteiliai, po to – naktipiečiai, Loren kimšo sūrias riebaluotas bulvytes, o Elena fotografavo ją ir save, pozuojančias priešais veidrodines plyteles vištienos užkandinėje, jaukiai apšviestoje vėstančią

naktį. Loren pamena, kaip Elena žadėjo jos nepalikti vien dėl to, kad pati gyvens vedusio žmogaus gyvenimą ir užsiims vedusio žmogaus reikalais: „Niekad taip nepasielgčiau.“ Loren pamena, kaip užlipo į antrą naktinio autobuso, vykstančio į Norvudą, aukštą ir atsisėdusi pamatė, koks didžiulis tąnakt mėnulis. Pamena, kaip žiūrėjo į Londoną pro vasaros lietaus aptaškytą langą: šviesoforai, nepažįstamieji ir kebabai, tada platus tiltas ir ilga kelionė gatvių, kuriose miestas atsipalaiduoja ir tampa priemiesčiu, link.

Ji grįžo namo ir čia rado sutuoktinį.

– Taip, – atsako ji. Supratimo neturi, kaip kalbasi susituokę žmonės. – O kaip tavo vakaras? Ką veikei?

– Nuėjau paplaukiot, – pradeda pasakoti jis. – Apsitvarkiau, padėjau Tobiui sutaisyti langą, kad neturėtų problemų su nuomotoju. – Aha, taigi sutuoktinis pažįsta Tobį. – Pagaliau užkėliau tas dėžes į palėpę. Galvojau, šiandien sukasiu daržą.

Regis, jis labai darbštus. Daržo ji neturi, bet gal pats sukasė įsikraustęs? Visas butas virto „rask skirtumus“ galvosūkiu: kulinarinės knygos, nebėra įdubimo sienoje, atsiradusio jai per stipriai atlapojus duris, lemputė pakrypusi kaip ir anksčiau. Vakar margintas vazonėlis su kreivu kaktusu stovi ant palangės. Greičiausiai sutuoktinis nusileido laiptais jo paimti. Atrodo, išties malonus vyrukas.

Bet vis tiek nesąmonė, kad jis apskritai yra čia. Regis, atsirado tada, kai ji buvo išėjusi. Gal jei vėl išeis ir grįš, viskas vėl bus po senovei?

– Einu pasivaikščiot. Pravėdinsiu galvą, – atsargiai sako ji.

– Gal palaikyt kompaniją?

– Ne, ačiū, eisiu viena.

Greičiausiai ji tiesiog kažko nesupranta, bet kai tik įkvėps gryno oro, viskas stos į vietas.

Loren susiranda kojines, batus, raktus. Tada grįžta į virtuvę telefono, kurio baterija dabar įkrauta trisdešimt procentų. Sutuoktinis laimingas kramto paskutinius sumuštinio kąšnius. Ji atidaro šaldytuvą, ketindama pasiimti kokakolos pagirioms numalšinti, bet randa tik skardinę greipfrutų skonio vandens. Ką gi, bus gerai ir šitai.

Nusileidusi laiptais ir išėjusi į lauką Loren atsigręžia į namą, nužvelgia langines, kurių anksčiau nebuvo.

Apsišvalgo po gatvę. Namai, tuščias šiukšlių konteineris pusiaukelėje, einant pagrindinės gatvės link – medžiai žaliais lapais. Ji paėjęja toliau nuo namų, gal dvidešimt žingsnių, ir vėl atsigręžia pažiūrėti; langinės niekur nedingo.

Pasiekusi gatvės kampą pamato autobusų stotelę, kurioje vakar išlipo. Stotelė lygiai tokia pati kaip visada. Už jos – degalinė ir vienas per kitą kalbantys vaikai, jų dviračiai atremti į sieną. Loren pereina gatvę, atsisėda ant pasvirusio suoliuko autobusų stotelėje ir išsitraukia telefoną.

Užrakinto telefono ekrane vis dar ji su sutuoktiniu – stovi dviese jūros fone.

Kai paliečia ekraną, jos paprašoma įvesti slaptažodį. Galbūt ir jis pasikeitė? Laimė, ne, atrakina telefoną įvedusi slaptažodį, kurį naudoja jau daugelį metų.

Pirmiausia peržvelgia praėjusios nakties nuotraukas. Kelionė autobusu, vištienos užkandinė, baras, dar vienas baras, keramikos dirbtuvės ir eile sustatyti visų dalyvių vazonėliai: Eleonos su rombų raštu, Noemės su elegantiškai suraitytais peniais. Jokių staigmenų. Uždeda filtrą, kad rodytų tik asmenukes,

ir prisimerkusi nuo spiginančios saulės peržvelgia pastarųjų metų nuotraukas. Kai kuriose – tik ji, bet daugumoje – kartu su sutuoktiniu. Keliauja atgal laiku ir vis dar mato jį nuotraukose ir kitur. Štai jis su barzda. Tada vėl be barzdos. Jie kartu ant kalvos. Prie medžio. Priešais gulbę; gulbė eina link jų; Loren bando pamaitinti gulbę; gulbei tai nepatinka.

Ji pakelia akis, nes tai tiesiog neįtikėtina – to vyro veidas jos telefone šią saulėtą dieną. Vienas iš vaikų degalinėje spar-do plastikinį butelį šaligatvio pakrašty, o kitas stovi „vartuose“. Keliu atvažiuoja taksi ir kažką išleidžia.

Loren peržiūri išsiųstas žinutes: daug širdelių Elenai ir „MYLIU, ŽINAU, KAD BŪSI LABAI LAIMINGA“, o iš jos gavo atspindžio vištienos užkandinėje nuotrauką su priedašu: „Visiems turbūt sunku gyventi, kai mes tokios gražios.“ Randa kitą susirašinėjimą, jos pačios išsiųstą Maiklui: „TUOJ GRĮŠIU, TUOJ SUSITIKSIM NAM, TAIIP, LABAS, TUOJ.“ Tai štai kuo jis vardu.

Sutuoktinis vardu Maiklas. Toliau slenka skaitydama žinutes.

Prieš dvi dienas išsiuntė jam tokią: „Citrinų ir indų ploviklio, ačiukas!“

Kitoje žinutėje jam – kriaušių su priklijuotomis didžiulėmis išsprogusiomis akimis paveikslėlis. Prieš kelias dienas iš jo gauta žinutė: „Jau netoli, būsiu po penkių.“ Žinutėse atlikusi paiešką pagal jo vardą mato, kad nuolat jį mini visuose savo susirašinėjimuose: Maiklas išvykęs darbo reikalais, Maiklas ruošiasi pusmaratoniui, tad į barą neis, Maiklas į barbekiu iškylą atneš pancanelos salotų. Maiklas tą, Maiklas aną. Ir nė vienos reakcijos, panašios į: „Kas, po velnių, tas Maiklas?“

Kad jau tie draugai apie jį žino, gal vienas iš jų galėtų paaiškinti?

Loren susiranda telefone Tobį. Sutuoktinis apie jį užsiminė, be to, Tobis gyvena aukštu žemiau, taigi turėtų žinoti, kas vyksta. Rašo jam: „Labutis, ar aš ištekėjusi?“

Tobis atsako beveik iškart: „Kiek pamenu, taip. Už aukšto, malonaus veido vyruko. Regis, gyvena su tavimi. Turbūt žinai, kurį turiu galvoje.“

Loren: „Aha, o kada mudu susituokėm?“

Tobis atsako: „Balandžio 14. Čia viktorina? Ką nors laimėjau?“

Balandžio 14 dieną šiais metais? Jei taip, tai vos prieš kelis mėnesius. Jos fotoarchyve vestuvių nuotraukų nėra, bet žvilgteli į žinutes ir galiausiai randa siųstą mamai: „Čia kelios, kurias gavom. Kitas nuotraukas fotografas atsiųs po mėnesio ar kelių.“

Ir štai jos, tos keturios nuotraukos.

Pirmiausia – viso būrio nuotrauka, kokią ji jau matė svetainėje. Jos suknelė kreminės spalvos, ilgomis rankovėmis, sijonas platėja ir siekia kulkšnis, rožiniai aukštakulniai, rožinės gėlės (bet ne rožės, o kitos). Nuometo nėra. Sutuoktinis – Maiklas – vilki tamsiai rudą kostiumą. Jos mama. Jos sesuo, Elena ir dar viena moteris, kurios Loren nepažįsta; pamergės vilki skirtingų žalių atspalvių sukneles. Nepažįstamieji: jo draugai ir šeima.

Kitoje nuotraukoje tik ji su sutuoktiniu, šokantys. Ir žiūrintys vienas į kitą. Jis šypsosi, o ji atrodo rimta.

Dar vienoje nuotraukoje jie pasirašo vedybų liudijimuose.

O paskutinėje ir vėl ji su Maiklu, šįkart bučiuojasi. Loren paliečia lūpas pirštais. Jų oda sausa.

Vadinasi, atšoko vestuves.